Sag C-318/92 P

Andrew Macrae Moat
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Åbenbart, at en appel skal forkastes, henholdsvis afvises«

Domstolens kendelse af 1. februar 1993 481

Sammendrag af kendelse

1. *Appel — redegørelse i stævningen for de retlige anbringender og argumenter — utilstrækkeligt præcist anbringende — afvisning*
   (Domstolens procesreglement, art. 112, stk. 1)

2. *Appel — anbringender — urigtig bedømmelse af faktum — afvisning*
   (Statutten for EØF-Domstolen, art. 51)

DOMSTOLENS KENDELSE
1. februar 1993 *

I sag C-318/92 P,

Andrew Macrae Moat, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles, først ved Eric Moons, derefter ved advokat Luc Govaert,

* Processprog: engelsk.

Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Lucy Dupong, 14 A, rue des Bains,

appellant,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Thomas F. Cusack, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

appelindstævnt,

angående appel af kendelse afsagt den 22. maj 1992 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-72/91, Andrew Macrae Moat mod Kommissionen,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene C.N. Kakouris, G.C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg og J.L. Murray samt dommerne G.F. Mancini, R. Joliet, F.A. Schockweiler, J.C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse, M. Diez de Velasco, P.J.G. Kapteyn og D.A.O. Edward

generaladvokat: G. Tesauro
justitssekretær: J.-G. Giraud,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 24. juli 1992 har Andrew Macrae Moat i medfør af artikel 49 i EØF-statutten samt de tilsvarende bestemmelser i statutterne for EKSF og Euratom iværksat appel af den kendelse, der blev afsagt af Retten i Første Instans den 22. maj 1992 (sag T-72/91, Moat mod Kommissionen, Sml. II, s. 1771), og hvorved Retten afviste den sag, Moat havde anlagt med påstand om, at Kommissionen tilpligtedes at forfremme ham til lønklasse A3, betale ham en løn svarende til denne lønklasse med tilbagevirkende kraft fra den 1. december 1986 og yde ham godtgørelse.

2 Retten afviste ved denne kendelse Moat's sag af formelle grunde.

3 Moat har påstået denne kendelse ophævet og krævet, at Kommissionen dømmes for at have handlet i strid med tjenestemandsvedtægtens bestemmelser og tilpligtes at yde appellanten erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, han hævder at have lidt som følge af disse handlinger.

4 Appellanten har til støtte for appellen fremlagt to hovedanbringender og et subsidiært anbringende.

5 Det første anbringende vedrører Rettens fortolkning af genstanden for appellantens klager af 14. februar 1991 og 25. april 1991. Ifølge appellanten har Retten ved at afvise sagen vedrørende disse to klager fejlfortolket begrebet bebyrdende akt, der er omhandlet i tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, og artikel 91, stk. 1.

6 Det andet anbringende vedrører Rettens konstatering af, at sagen, for så vidt den vedrørte klagen af 14. februar 1991, var anlagt for sent og følgelig måtte afvises. Selv om appellanten accepterer, at Retten er bundet af Domstolens praksis, ifølge hvilken søgsmålsfristerne er ufravigelige, finder han, at Retten har begået en fejl ved ikke at behandle hans øvrige betragtninger af tvingende og fundamental karakter. Efter appellantens opfattelse burde Retten have truffet en anden afgørelse af billighedsgrunde eller på grund af den naturlige retfærdighed eller begge.

7 Appellanten har i det subsidiære anbringende gjort gældende, at »de forskellige høringer af fællesgruppen for tjenesterne og de forskellige kontakter, han har haft med Kommissionens vedtægtsafdeling på Kommissionens opfordring, udgør nye omstændigheder, som berettiger til at forlænge søgsmålsfristen«.

8 Kommissionen har påstået appellen afvist med den begrundelse, at det ikke klart anføres, hvilke retsregler appellen bygger på.

9 I henhold til procesreglementets artikel 119 kan Domstolen når som helst afvise eller forkaste appellen, såfremt det er åbenbart, at appellen skal afvises eller forkastes.

10 Hvad angår det første anbringende, ifølge hvilket Retten har fejlfortolket begrebet bebyrdende akt, bemærkes først, at for så vidt som sagen vedrører klagen af 14. februar 1991, har Retten indskrænket sig til at fastslå, at sagen ikke kunne antages til påkendelse, da den var anlagt efter udløbet af den frist, der er fastsat i vedtægtens artikel 91, stk. 3. På dette punkt må det første anbringende således forkastes.

11 Med hensyn til klagen af 25. april 1991 bemærkes herefter, at Retten har fastslået, at sagsøgeren ifølge sine egne udtalelser ikke krævede annullation af nogen akt. Således må det første anbringende på dette punkt forkastes.

12 Endelig har Retten, for så vidt appellanten i klagen af 25. april 1991 krævede erstatning for den skade, han mente at have lidt på grund af Kommissionens retsstridige handlinger og undladelser, korrekt antaget, at en sådan adfærd på grund af manglende retsvirkninger ikke kan kvalificeres som bebyrdende akter, og at den administrative procedure efter vedtægtens artikel 90, stk. 1, burde være indledt med, at den pågældende afkrævede ansættelsesmyndigheden erstatning for denne skade. Også på dette punkt må det første anbringende således forkastes.

13 For så vidt angår det andet anbringende, ifølge hvilket Retten burde have truffet en anden afgørelse af spørgsmålet, om sagen vedrørende klagen af 14. februar 1991 ville kunne antages til påkendelse, skal der henvises til, at appelskriftet i henhold til procesreglementets artikel 112, stk. 1, litra c), skal indeholde de retlige anbringender og argumenter, der påberåbes.

14 Appellanten har imidlertid anført i appellen, at Retten burde have fortolket vedtægtens artikel 91, stk. 3, på en anden måde af hensyn til billighed og/eller naturlig retfærdighed, uden at udtale sig yderligere herom. Det andet anbringende må derfor afvises fra påkendelse.

15 Med hensyn til det subsidiære anbringende bemærkes blot, at appellanten ikke fremfører noget retligt argument til støtte for den opfattelse, at de af ham nævnte omstændigheder berettiger til en forlængelse af søgsmålsfristen. Da en appel i henhold til artikel 51 i protokollen vedrørende EØF-Domstolens statut er begrænset til retslige spørgsmål, må det subsidiære anbringende ligeledes afvises fra påkendelse.

16 I henhold til procesreglementets artikel 119 findes det derfor åbenbart, at Moat's appel må forkastes for så vidt angår det første anbringende, og appellen i øvrigt afvises.

Sagens omkostninger

17 Ifølge procesreglementets artikel 69 pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Efter procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte. I henhold til procesreglementets artikel 122 finder artikel 70 dog ikke anvendelse ved appel iværksat af ansatte i disses tvister med Fællesskaberne. Da Moat har tabt appelsagen, pålægges det ham at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

1) Appellen forkastes.

2) Moat betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 1. februar 1993.

J.-G. Giraud — O. Due

Justitssekretær — Præsident